

τηρότατος ένοφρις άπέκτησε την φήμη καλλίστου άξιωματικού και μετά τον πόλεμον το 1897, τού όποιου μετέσχεν ως άνθυπολ., ένωρίς από του βαθμού του ύπολοχ. έτι, διωρίσθη καθηγητής της αρχιτεκτονικής εις τό σχολειον των Ευελπίδων, όπου έδίδασκεν από του 1902 μέχρι του 1907. Κατά τόν Έλληνοτουρκικόν πόλεμον ως λοχαγός διόκησε τόν λόχον γεφυροποιών, τραυματισθείς εις την μάχην του Κόμανο. Τοποθετηθείς είτα εις τό Γεν. Στρατηγείον, ως διευθυντής του μηχανικού, ήσκησε κατά τόν Έλληνοβουλγαρικόν πόλεμον τά αυτά καθήκοντα παρά τή Έπιτελείω της υπό τόν Δαμιανόν ΙΙΙ Μερραρχίας. Μέλος της έπιτροπής χαράξεως των έλληνοσερβικών συνόρων τοποθετείται μετά τό πέρας της εργασίας ταύτης ως έπιτελόχης της VIII Μερραρχίας (1915-1916). Προσχωρήσας εις την Έθν. Άμυναν τόν Σεπτέμβριον του 1916 ανέλαβεν έν Θεσβνίκη διαδοχικώς τά καθήκοντα έπιτελόχου του Σ. Στρατού και προσωπάχου του ύπουργείου των Στρατιωτικόν της Προσωρινής Κυβερνήσεως Θεσβκης. Μετά την ένωσιν του κράτους (1917) έτοποθετήθη εις τό Γενικόν Έπιτελείον ως ύπαρχηγός και τή 1918 ανέλαβε την διοίκην της ΙΧ Μερραρχίας, ήν διόκησεν επί έτη ήγηθείς αυτής έν τή προσέλασει και καταλήφει της Δυτικής Θράκης και βραδύτερον τās πρό της Άδριανουπόλεως (Ίουλίου 1920) έπιχειρήσεις εναντίον τών στρατευμάτων του Τζαφέρ Ταγιά, αί όποίαι απέληξαν εις την κατάληψιν της Άνατολικής Θράκης. Άναλαβών βραδύτερον την διοίκην της Χ Μερραρχίας έν Μ. Άσία ήγήθη της μονάδος ταύτης εις τās σκληροτάτας ένταεις έπιχειρήσεις του Μαρτίου 1921, έντεταγμένος μεταξύ της ΙΙΙ Μερραρχίας προς Βορράν (Άβγβιν) και της VII προς Νότον (Κοβαλίσα). Έτοποθετήθη είτα εις την διοίκην της Άνεξαρτήτου Μερ., την όποιαν ώδήγησεν εις τόν

*Υποστρ. Γ. Λεοναρδόπουλος

Μικρασιατικόν μέτωπον ως μεραρχία δευτέρας γραμμής της εις τόν Σαγγάριον μαχημένης στρατιάς. Άσθενήσας είτα άντεκατεστάθη και ήλθεν εις τό έσωτερικόν. Μετά την καταστροφήν της Μ. Άσίας συνταχθείς με την επανάστασιν του Όκτωβρίου 1922, ανέλαβε διαδοχικώς την διοίκην του Δ' Σώμ. Στρατού (άναδιοργανωθείσα στρατιά Θράκης) και είτα του Ε' τοσούτου. Κατά τόν Όκτώβριον τ ή 1923 και έν τή Έπανάστασις είχε προκηρύξει την ένέργειαν έλλογον προς επάνοδον της χώρας εις την ομόλητην ό Α. μετά του Γαργαλίδου ήγήθησαν της γνωστής ως «άντεπαναστατικόν κίνημα» στάσεως, ήτις συντριβή εις τόν Κιθαιρώνια. Ό Α. δικασθείς εις τό Στρατοδ κείον Έλευσίνος κατεδικάσθη εις θάνατον, μη έκτελεσθείς άλλως τε—όπως και ουδένας άλλου τών συστασιωτών—της ποινής του. Άμνηστευθείς μετά τινας μήνας, άπεμακρόνηθη της ένεργου ύπηρεσίας του στρατεύματος. Υπήρξεν άξιωματικός διακοιμήμένος, ήγητωρ θαρραλούς, διοικητής στερεούς όφρ και πατριζός, είνε δε άτύχημα ύι έιερμάτισε τό στάδιόν του ήγηθείς μιας άτυχοϋς στάσεως.

Λεονάρδου πυρίτης. Σύγκεται έξ 150 μ. νιτρογλυκερίνης, 50 μ. άδιαιτόν βαμβακοπυρίτιδος, 10 μ. λυκοποδίου και 4 μ. ουρίνης.

Λεοννάτος. Είς έξ των διασημοτέρων Μακεδόνων στρατηγών επί Φιλίππου και είτα επί του Μεγ. Αλεξάνδρου. Έκ των έταίρων του Αλεξάνδρου, ήκολούθησε τούτον εις την έκστρατείαν της Μικρασίας και της Λιγύπτον, ότε ήτο και έξ των σωματοφυλάκων του βασιλέως, ό όποιος τόν έξετείμα και τόν ήγάπα εξαιρετικώς. Κατά τό 329 π. Χ., μαχόμενος προς τούς οικουντας την κοιλάδα του Χοάσπου βαρβάρους έν τή πρώτη γραμμή και παρά τό πλευρόν του Αλεξάνδρου, τραυματίσθη. Είς δε την έφοδον κατά της πόλεως των Μαλλών (βλ. λ.), έσωσε την ζωήν του βασιλέως. Μετά τόν θάνατον του Μεγ. Αλεξάνδρου τή έλαγεν ή ήγεμονία της Φρυγίας μέχρι του Έλλησπόντου. Κατά τό 322 έσπευσεν εις βοήθειαν του πολιορκουμένου εις Λαμίας υπό των Έλλήνων Άνακτόρου (βλ. λ. Λαμιακός πόλεμος), σκοτών όπως, άφού διασκορπίση τούς επαναστατήσαντας κατά της μακεδονικής κυριαρχίας Έλληνας, άτοπέμψη είτα τόν Άντίπατρον και νυμφευθή την Κλεοπάτραν, λαμβάνων ούτω τό Στέμμα της Μακεδονίας ως προίκα. Πλήν δέν έπραγματοποίησε τό μεγαλειόβολον σχέδιόν του, φονευθείς κατά την πρώτην μάχην, την όποιαν έδωκε προς τούς Έλληνας (βλ. λ. Λαμιακός πόλεμος).

Λεοννάριον. Κομόπολις της Άρκαδίας κατά την περιφέρειαν της άρχαίας Φαιακίας, είνε εκτισμένη επί της ΒΑ. άκρας του Ταγγέτον επί ύψώματος δεσπόζοντος της έξ Άρκαδίας προς Μεσσηνίαν διόδου, απέχουσα από της Σάρτης 35 χιλίομι. Είς Α. πιστεύεται ότι ήσαν τά Λευκίτρα ή Λευκίτρον, τό ιστορικόν σπαρτιατικόν φρούριον επί της Άρκαδικής, άλλ' αί επανειλημμένα ανασκαφαί ουδόλως άπέδειξαν ουδαμύ έρείπια. Τό Α. είνε βυζαντινόν ίδρυμα του ΣΤ' αιώνος, αναφέρεται δε κριώς μετά την άλωσιν της Κων/λεως υπό του Φραντζή και του Χαλκοκονδυλή επί των γενομένων έν Πελοποννήσφ επαναστάσεων και μαχών. Σώζεται παλαιόν φρούριον βυζαντινόν και ιστορική εκκλησία των Αγ. Άποστόλων ήτις επί Τουρκοκρατίας ήτο τέμενος Μουσουλμανικόν. Κατά την επανάστασιν έκρατήθη στερεώς υπό των Έλλήνων, ως έξ της θέσεως αύτου μεταξύ Άρκαδίας και Μεσσηνίας, άλλ' εγκατελήφθη κατά την επανόλην του Ίμπραήμ.

Λεοντάδης. 1) Πολέμαρχος των Θηβαίων. Είχε προδώσει εις

τόν Λακεδαιμονίον άρμοστήν Φοιβίδαν την άκρόπολιν των Θηβών. 2) Α. στρατ. των Θηβαίων κατά την μάχην των Θερμοπυλών. Δ.Κ.

Λεόντιος. Σφετεριστής του βυζαντινού θρόνου, καταγόμενος έξ Συρίας. Άνηγορευθή αυτοκράτωρ υπό των έν Συρία άνταρτών, κατά τό 484, επί της αυτοκρατορίας του Ζήνωνος. Κατασταλείσας όμως της επαναστάσεως, ό Α. έθανατώθη (488). **Λεόντιος** αυτοκράτωρ του Βυζαντίου, βασιλεύσας από του 695-698. Στρατηγός κατ' αρχάς των προς τούς Μαρωνίτας στρατευμάτων του Βυζαντίου, κατήγαγε πολλές νίκας, έξ ου κίνησας τόν φθόνον του αυτοκράτορος Ίουστινιανού του Β', του Ρινοτιμήτου επικαλουμένου, ένεκλείσθη εις τινα φυλακήν. Αφού επί πολλά έτη παρέμεινε εγκάθεικτος, ό αυτοκράτωρ τόν άπεφυλάκισε και τόν διώρισε διοικητήν της Έλλάδος, όπως εύρίσκειται μακράν της Κων/πόλεως. Ό Α. άπεδέχη και ώρκίσθη πίστιν και άφοσίωσιν εις τόν αυτοκράτορα, άλλά, πριν απέληθ της πρωτευούσης, ύπέκων εις τήν άξιόσιν ισχυρών φίλων του, παρεσύθη παρ' αυτών εις τόν ναόν της Αγίας Σοφίας, όπου έστέφθη αυτοκράτωρ. Αμέσως δέ κατόπιν, συλλαβών τόν Ίουστινιανόν τόν Β', του άπέκοψε την ρίνα, έξ ου και Ρινοτιμήτορος, ούτος άπεκλήθη και τόν έξώρισεν εις Χερσώνα (695). Δύο έτη μετά την βασιλείαν του Α., ήτοι κατά τό 697, οι Άραβες, υπό την αρχηγίαν του Χασάν, κατέφερον φοβερόν πλήγμα κατά του βυζαντιακού κράτους εις Άφρικήν, λεηλατήσαντες τά ρωμαϊκά έδάφη και κυριεύσαντες την Καρχηδόνα. Ό Α. άπέστειλεν εναντίον των στρατών και στόλον υπό τόν πατριζιον Ίωάννην, ό όποιος άνέκτησεν εύκόλως την Καρχηδόνα, άλλά τό επόμενον έτος, ήττηθείς, την εγκάτελειψεν εις χείρας των Άράβων, οι όποιοι κατέστρεψαν τά όχυράματα της και την άνέσκαψαν έξ θεμελίων. Ό Ίωάννης με τά λείψανα του στρατού και του στόλου του άπέπλευσεν επανερχομένος εις Κων/πολιν, άλλά κατά τόν πλουν άξιωματικοί και στρατιώται, στασιάζαντες, τή ύποκινήσει του Άβσιμάρου, τόν έφόνευσαν, αναγορεύσαντες αυτοκράτορα τόν Άβσιμαρον υπό τό όνομα του Τιβερίου του Β'. Ό στόλος του νέου αυτοκράτορος, φθάσας εις Κωνσταντινούπολιν, ήγκυροβόλησεν εις τόν Κεράτιον. Ό Α. άντέστη μετά των άφωσιωμένων εις αυτόν στρατιωτών καρτερικώς, άλλά εγκαταλειφθείς και προδοθείς παρά τόν ξένων στρατευμάτων, τά όποια κατείχον τās Βλαχέρνας συνελήφθη. Κατά διαταγήν του Τιβερίου του άτέκοψαν την ρίνα και τόν ένέκλεισαν εις μοναστήριον. Κατά τό 705, ότε ό Ίουστινιανός ό Β' άνέκτησεν τόν θρόνον, παρέδωκε τόν Α. εις τās ύβρεις του λαού και τέλος διετάξε την καρατόμησιν του.

Λεοπόλδος. Όνομα διαφόρων βασιλέων και πριγκίπων, έξ των όποιών οι σπουδαιότεροι είνε οι εξής: **Λεοπόλδος Α'** (Ίγνάτιος) αυτοκράτωρ της Γερμανίας, γεν. τό 1640 και άποθ. τό 1705. Μετά τόν θάνατον του μεγαλειότερου άδελφου του, έλαβε τό στέμμα της Ούγγαρίας (1655) και βραδύτερον (1656) τό στέμμα της Βοημίας και τέλος κατά τό 1658 έστέφετο Γερμανός αυτοκράτωρ. Η βασιλεία του υπήρξεν εξαιρετικά πολεμική, άν και ό ίδιος, από χαρμηλούς, δέν έπεδίωκε τόν πόλεμον. Άμα τή αναρρίσει του εις τόν θρόνον, ό στρατηγός του Μοντεκουόλης, έπελθών, εκυρίευσε τό Όλστανίον και εισήλασεν εις Ζότλανδ. Κατά τό 1660, οι Τούρκοι, εισβαλόντες εις Ούγγαρίαν, έρήμωσαν την χώραν και έτεδίοκον να εγκαταστήσουν εις αυτήν ήγεμόνα, άντι του ήδη ύπάρχοντος Ίωάννου Κεμένι, τόν Άγάς Βαρκοάϋ. Ό Κεμένης, πεζόμενος, εξήγησε την βοήθειαν του Α., ό όποιος άπέστειλε τόν Μοντεκουόλην (1661) Οι Τούρκοι άπεχώρησαν. Την άνοιξιν του 1663, ό μέγας βεζύρης Κιοπρουλου-Όγλου, έπελθών επί κεφαλής 100 χιλ. στρατιωτών, εκυρίευσε τό Νιουγάουζελ, τό Νιούτρα, τό Νεογράδ, τό Λέβα κλπ., ένφ την ίδιαν έποχην 30 χιλ. Τάρταροι, διασκορπισθέντες εις την Μοραβίαν, έλυμαίνοντο την χώραν. Ό Μοντεκουόλης, έξων μόλις 30 χιλ. άνδρών, άπεσύρθη εις Πρεσβούργον. Ό Α., συγκεντρώσας στρατόν και χρημάτα (700 χιλ. χρυσά φλωρίνια κατέβαλεν ό πάπας και 400 χιλ. οι Γενουήσιοι) ενίσχυσε σημαντικώς τόν Μοντεκουόλην, ό όποιος, συγκροτήσας προς τούς Τούρκους μάχην παρ ό άν. Γοθάδρον επί του Ραάβ, κατένικησε τούτους και άνέστειλε την περαιτέρω προσέλασιν του (1 Αύγ. 1664). Η συναφθείσα συνθήκη εξησφάλισεν 20ετή ειρήνην, των έμπολέμων τηρούντων εκατέρωθεν τās κήσεις των. Κατά τό 1668, πολλοί ισχυροί άρχοντες της Ούγγ. συνώμοσαν προς άπόσεισιν του αύτου, ζυγού και επεκατέστησαν προς τούτο την βοήθειαν του μεγ. βεζύρου, ό όποιος όμως άπέρριψε την πρότασιν των. Κατόπιν τούτου άπεφάσισαν να επιδιώξουν μόνοι των την άνεξαρτησίαν των. Συντριβέντες υπό τόν αυτοκρατορικόν στρατευμάτων και συλληφθέντες αιχμάλωτοι, κατεδικάσθησαν έν Βιέννη εις θάνατον, πλην ενός (1670). Κατά τό 1673 ό Α. διέρρηξε τās προς τόν Λουδοβίκον ΙΑ' φιλικάς σχέσεις και εκήρξεν τόν πόλεμον κατά της Γαλλίας. Ό βασιλεύς της Γαλλίας εκυρίευσε την Έλευθέραν Κομητείαν, ό δε Κονδέ, κατανικήσας τόν στρατόν του Α. εις την μάχην του Σένεφ, άπέτρεψε την εις Γαλλίαν εισβολήν του. Άκολούθως ό Λουδοβίκος ΙΑ' άνέκτησεν όδασ τās έν μέσφ του Μεύσου όχυράς θέσεις. Γενικώς κατά τόν πόλεμον εκείνον ό Α. υπέστη πολλές ήττας, ή δε Ούγγαρία, επαναστατήσασα έν τφ μεταξύ, τόν ήγάκασε να υπογράψη ειρήνην (1679) και να στραφή κατά του άπειλούντος αυτόν νέου κινδύνου. Επί κεφαλής των επαναστατών, οι όποιοι επανειλημμένως κατένικησαν τά αυτοκρατορικά στρατεύματα, ήτο ό κόμης Εμερικ Τεκέλης, ό όποιος επεκατέστη κατά του Α. την βοήθειαν των Τούρκων. Ούτω 200 χιλ Τούρκοι, υπό την αρχηγίαν του Καρά Μουσταφά, έπιδραμόντες και τρέψαντες εις φυγήν τόν δούκα της Λωρραίνης επί κεφαλής 30 χιλ. άνδρών, έφθασαν την 12ην Ίουλίου 1683 εις Βιέννην, την όποιαν έπολιόρκησαν. Ό Α. κατέφυγεν εις Πασόβ, όπόθεν επεκατέστη την βοήθειαν του βασιλέως της Πολωνίας Σοβιένσκη, ό όποιος και έσπευσεν, άγων 27 χιλ. άνδρών. Ό στρατός αύτός, καθώς και ό ύπερασπιζόμενος την Βιέννην, ενίσχυ-

